

[Dupont.]

ratet, bliver egentlig ført dobbelt op, idet skoledirektioner og kommunalbestyrelser også spares for ulejligheden ved skrivi og henvendelser i København og ikke mindst spares for ærgrelser over forsinkelser. Ændringerne ved de to lovforslag betyder for det første, at der fremtidig for skoleplansændringer ikke skal foretages den unødvendige omvej over undervisningsministeriet, idet skoledirektionen og i købstæderne kommunalbestyrelserne umiddelbart kan godkende skolekommissionernes indstilling, når man i øvrigt har fulgt de af undervisningsministeriet givne retningslinjer. For det andet betyder lovforslagene, at tilladelse for lærere til at træde uden for nummer med eller uden løn ligeledes kan godkendes af de lokale myndigheder; det betyder således også en betydelig forenkling og decentralisering. En lignende forenkling sker ved, at bevilling af midlertidig dispensation fra kravet om indretning af tjenestebolig samt fastsættelse af lønningsanciennitet og godkendelse af helbredsattester ikke skal forelægges for undervisningsministeriet, men går over til de lokale myndigheder.

Jeg går ud fra, at den højtærede undervisningsminister har konfereret med de kommunale organisationer og andre implicerede om disse ændringer, samt at disse organer vil finde, at det er rigtige ændringer.

På den socialdemokratiske gruppes vegne kan jeg anbefale de to lovforslag til en hurtig og velvillig behandling. Det er muligt, at vi bør tage lovforslagene op til en kort udvalgsbehandling.

Poul Hartling: Forstandig decentralisering er vi i venstre tilhængere af, og vi ser derfor med velvilje på de to foreliggende lovforslag.

Langkilde: Den højtærede undervisningsminister har med de her foreliggende lovforslag foretaget en prisværdig bestræbelse i retning af en forårsrensning i sit ministerium, således at kompetencen til at afgøre sager på de her nævnte områder lægges ud til de lokale skolemyndigheder, som i forvejen behandler disse sager, hvorved behandlingen i undervisningsministeriet undgås.

Det gælder for det første en række bestemmelser om læreres ansættelses- og lønnings-

forhold, dernæst nogle bestemmelser om skoleplaner og tjenesteboliger i landkommunerne. Om alle disse sager — og det er jo ikke så få, det drejer sig om — gælder det formentlig, at de ikke underkastes nogen realitetsbehandling i undervisningsministeriet, men alligevel belaster de det ministerielle apparat og den kvalificerede arbejdskraft. Det er jo en af skavankerne ved vort administrative system her i landet, at kompetencen til at resolve i så mange af denne type sager er henlagt til centraladministrationen, hvis planlæggende og lovforberedende arbejde hæmmes deraf. Enhver bestræbelse, som går ud på at tilvejebringe en ændring i dette forhold, må hilses med tilfredshed.

Det er vor opfattelse, at det er et af de områder, hvor der virkelig er betydelige muligheder for en rationalisering og dermed på længere sigt en besparelse. Jeg håber, at den højtærede undervisningsministers bestræbelser — som jo også omfatter de områder, som ikke er lovbestemte, og hvor der altså ikke kræves ændringer af loven, og hvor der formentlig også er en rig arbejdsmark — vil danne forbillede for andre ministre. Arbejdsformen i et ministerium, uanset om det er et departement eller et direktorat, er det jo helt urimeligt at anvende på sager af denne type. Det er virkelig et eksempel på, at man skyder gråspurve med kanoner — og det er både dyrt og besværligt.

Om de enkelte sager, som det her drejer sig om, skal jeg ikke sige noget videre. Vedrørende lønnings- og anciennitetsagerne har der — sådan forstod jeg ministeren — siden 1960 været generelle retningslinjer; så kan det nok undre, at man alligevel har bevaret 2.000 sager om året og først nu tager initiativet til at lægge dem ud til lokale afgørelser. Jeg har forstået, at et embedsmandsudvalg efter nyordningen i 1963 med henblik på at lægge sagerne ud har foretaget en gennemgang af ministeriets område, og det er altså bl. a. resultatet heraf, som nu fremtræder i de foreliggende lovforslag.

Det, som herefter først og fremmest må interessere, er altså at få et grundlag for at vurdere, hvor langt udvalget er gået, og om det er gået langt nok. Der er jo i centraladministrationen en grundfæstet traditionel